

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

לפני **כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר**

המאשימה **מדינת ישראל**
עו"ד נטלי איליה קורן, תביעות להב, משטרת ישראל

נגד

הנאשם **רחמים בן יהודה**
ע"י ב"כ עו"ד עדן פוליטקין
מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה

1. לפניי שתי בקשות: **הראשונה**, בקשה לבטל את כתב האישום בטענה כי הוא אינו מגלה עבירה, וזאת מכוח סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (**החסד"פ**); **השנייה**, בקשה לקבלת "חומרי חקירה" מתוך כוונה לבסס באמצעות אותם חומרים טענה לאכיפה בררנית.

רקע

2. ביום 8.2.2023 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**חוק העונשין**).

3. מהחלק הכללי של כתב האישום עולה, כי המתלוננת בתיק היא עורכת הדין ליאת בן-ארי שויקי, המשמשת פרקליטה בכירה ועומדת בראש צוות התביעה בתיקים המתנהלים נגד ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו. במהלך אוגוסט 2020, בשל מחאות שהתקיימו נגד המתלוננת באופן אישי וטענות לכך שבנה של המתלוננת תקף שוטר אך לא נחקר על כך, בשל פעולות שיבוש שביצעה לכאורה המתלוננת, פורסם סרטון ברשתות החברתיות ברוח זו ע"י גב' אורלי לב (**גב' לב**). בשל אותו פרסום, פנה היועץ המשפטי לממשלה דאז לבית המשפט, והתנהל הליך שתכליתו הסרת אותו סרטון מהרשת והימנעות מהמשך פרסומים פוגעניים נגד המתלוננת. למרות ההליך האמור, כשנתיים לאחר סיומו, שבה הגב' לב לפרסם רשומות נוספות ברשת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

בעניין בנה של המתלוננת, ובחודש דצמבר 2002, ניתן צו מניעת הטרדה מאיימת וכן צו איסור על פרסום חומרים דומים נגד גב' לב או מי מטעמה.

4. לנאשם היכרות עם גב' לב בשל השתייכותם לאותו מחנה פוליטי התומך בראש הממשלה מר נתניהו. ביום קיום הדיון בבית המשפט בתל-אביב בעניינה של גב' לב, הגיע הנאשם לבית המשפט על מנת לתמוך בה. כשלושה ימים לאחר מכן, ביום 3.12.2022, העלה הנאשם לחשבון שלו ברשת החברתית טוויטר סרטון שצולם ביום 1.12.2022 (יום הדיון), כשבתחילתו נראית בו אישה מולה עמד הנאשם. אז אמר הנאשם: "אני ארשום במקום אורלי מה את אומרת?".

5. מפרק העובדות לכתב האישום עולה, כי ביום 4.12.2022 בבוקר העלה הנאשם לחשבון הפייסבוק שלו בשם "הימין עם בנימין" סרטון שמשכו 41 דקות, ובו פירט את דעותיו הפוליטיות. בדקה 26 לערך, ביקר הנאשם את המתלוננת על פנייתה לבית המשפט נגד אמירותיה של גב' לב. באותה הזדמנות אמר הנאשם את הדברים הבאים, שעה שהרים את קולו וטפח על חזהו מספר פעמים: "ראיתם במשפט של אורלי לב על מה פרקליטת מדינה הייתה מועמדת? תובעת ראשית? הולכת על ציוץ! אז אני אגיד – הלו איפה הבן שלך? בואי תגלי לנו איפה הבן שלך נעלם? שוויקי איפה נעלם? קברת בן ארי?... על מה בזבזו שבע שעות? על פוסט שאורלי רשמה? איפה שוויקי? תומר שוויקי איפה אתה? אנחנו מחפשים אותך! הלו! הבן של ליאת בן ארי אתה, בוא תגיד לנו מה הבעיה...".

6. המאשימה טוענת בכתב האישום, כי אַמרה זו מצד הנאשם מבססת עבירת איומים.

7. ביום 6.6.2023 התקיים לפניי דיון הקראה, שבמסגרתו הסכימו הצדדים לנהל דברים מחוץ לפרוטוקול. בסיום חלק זה, מסרה הסניגורית מפי מרשה, כי הנאשם אינו מכחיש את הדברים שנאמרו על-ידו אך מכחיש את היותם עבירת איומים. הסניגורית ביקשה להגיש שתי בקשות, הבקשות שלפניי, כאשר ניתנה למאשימה זכות תגובה בכתב, וביום 19.9.2023 קיימתי דיון בבקשות במעמד הצדדים.

טענות הצדדים בבקשת הנאשם למחוק את כתב האישום משום שאינו מגלה עבירה

8. שתי טענות בפי הסניגורית בהקשר זה.

ראשית יצוין, כי הסניגורית טוענת כי לא היה מקום לכלול את פרק העובדות בכתב האישום, משום שלטעמה אינו רלבנטי לאישומים המופנים כלפי הנאשם. כפי שאעמוד על כך בהמשך,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

חלק זה של טענתה דינו להידחות, שכן מצאתי שהדברים רלבנטיים מאוד להקשר הכולל של הדברים.

שנית ולגופה של הטענה, טוענת הסניגורית, כי האמרות המיוחסות לנאשם אינן בגדר איומים והן חוסות תחת חופש הביטוי במסגרת הבעת דעתו הפוליטית של הנאשם. לטעמה, אין מתקיימים היסודות העובדתיים ביחס לעבירת האיומים, שכן אין מדובר באיומים "רציניים", אלא בדברים המתכתבים עם הטענות שהועלו כלפי בנה של המתלוננת ולגבי מעשיה של המתלוננת בהקשר זה, שעוררו את השאלה, מדוע נעלם בנה אם לא חטא בדבר. מעבר לכך טוענת הסניגורית, כי אף היסוד הנפשי אינו מתקיים, שכן הנאשם לא הציב לנגד עיניו מטרה להפחיד או להקניט את המתלוננת או את בנה. באשר להקשר הדברים מצינת הסניגורית, כי מדובר בקטע קצר מתוך סרטון ארוך בין 41 דקות, בו שוטח הנאשם את משנתו הפוליטית, כאשר אופן הדיבור, נימת קולו והשימוש בטפחות על החזה, מאפיין את דרך התבטאות הנאשם והתנהגותו. לטעמה של הסניגורית, האדם הסביר אינו יכול להגיע למסקנה, כי דבריו האמורים של הנאשם מהווים איומים. יצוין, כי בתמיכה לטענותיה הפנתה הסניגורית להחלטתה של חברתי, כב' השופטת סקפה שפירא, בת"פ (ירושלים) 65481-07-18 מ"י נ' ג'בר (מיום 22.11.2018), שם הורתה חברתי על מחיקת כתב אישום שייחס איומים לנאשם שהפנה כלפי המתלונן אמירות כגון "היום שלך יגיע... משת"פ", שכן היא סברה באותן נסיבות, שלא היה די באמירות המצוטטות לגבש את עבירת האיומים ולו על-פניה, למקרא כתב האישום. בעניין זה לא הוגש ערעור.

9. מנגד סבורה המדינה כי יש לדחות את הטענה על הסף.

ראשית, סבורה המדינה, כי החלק הכללי רלבנטי לאישום המופנה כלפי הנאשם משום שהוא שופך אור על הקשר הדברים, ועם טענה זו אני מסכים, כאמור.

שנית, ולגופה של טענת הסניגורית כי כתב האישום אינו מגלה עבירה, טוענת המדינה כי דינה להידחות, שכן על פניו, על-פי עובדות כתב האישום, ניתן ללמוד כי הנאשם בחר לדבר במקומה של גבי לב או בשמה, עליה נאסר להתבטא בעניין נשוא תלונתה של המתלוננת, כשהדברים שאמר נוגעים מפורשות לאותו עניין. המאשימה אף הפנתה לרושם שקיבל בית המשפט בת"א, שקבע כי אותן אמירות הנאשם המופיעות בכתב האישום, הן בגדר איומים, כאלו שהצדיקו את הוצאת צו מניעת ההטרדה והפרסום. משום כך לטעמה, כתב האישום בנוסחו הנוכחי מבסס סיכוי סביר להרשעה.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

דיון והכרעה בטענה כי כתב האישום אינו מגלה עבירה

10. לאחר ששקלתי את הדברים, נחה דעתי כי יש לקבל את טענת ההגנה, כי כתב האישום אכן אינו מגלה עבירה.

11. סעיף 149(4) לחסד"פ קובע כך:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן –
...
(4) העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה..."

12. בע"פ 5955/22 מ"י נ' אלוביץ' ואח' (מיום 13.7.2023) (עניין אלוביץ') עמד כב' השופט מינץ בפסקה 54 לפסק-דינו על טיבה של טענה זו:

"משמעותה של טענה מקדמית המעוגנת בסעיף 149(4) לחסד"פ, היא שגם אם יודה הנאשם בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהיה בכך בסיס נאות להרשעתו בעבירות המיוחסות לו או בעבירה אחרת מאותו 'סוג'... הקביעה שעובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה תיעשה על כן רק במצב דברים שבו אין כל היתכנות להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו. החלטה לאלתר המורה אפוא על ביטול כתב האישום... צריכה להינתן רק במקרה ברור ומובהק בו אין התכנות להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו... השאלה שבמוקד הדיון אינה על כן האם הוכחו עובדות כתב האישום, אלא האם בהנחה שעובדות כתב האישום יוכחו כולן, עובדות אלה במובהק אינן מגלות עבירה" (ההדגשות הוספו).

13. לאחר ניתוח מכלול הנתונים והטענות, סברתי כי בהינתן נוסחו של כתב האישום שהוגש, ובהינתן אישור הנאשם לעצם אמירת הדברים, אין כל היתכנות להרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו, וכי כתב האישום אינו מהווה בסיס נאות להרשיע את הנאשם בעבירת האיומים.

14. סעיף 192 לחוק העונשין מגדיר את עבירת האיומים כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו – מאסר שלוש שנים".

15. בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ"י, פ"ד מג(3) 373 (1989) (עניין ליכטמן) ניתח בית המשפט העליון את רכיבי עבירת האיומים. כב' השופט גולדברג עמד בפסק דינו על שני יסודות העבירה, היסוד העובדתי: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר", ועל היסוד הנפשי: "בכוונה להפחיד את האדם או

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

להקניטו". "מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין" (עניין ליכטמן פסקה 6). עוד צוין, כי בחינת היסוד הפיזי של האיום צריכה להיעשות כבחינה אובייקטיבית בעיני "אדם רגיל" או "האדם הסביר" בהתאם לנסיבות המקרה (שם, פסקה 7). בנוסף נקבע, כי יש להבחין בין "איומים" כמובנם בסעיף 192 לבין עצה, התראה והבעת דעה, שגם הן עלולות לטעת פחד בשומע הסביר מפני הרעה הצפויה לו. "שאפילו מביאות אמירות כאלה לידי הפחדת אדם רגיל, ואפילו מתלוות להן הכוונה להפחיד, אין הן תמיד בגדר 'איומים', כשבסוד האמירה עומד הרצון להביא את השומע למודעות בדבר תוצאה פוגענית אפשרית בו ולשקילת צעדיו בהתאם. שכן לא דומה 'הפחדה' קונסטרוקטיבית ל'הפחדה' שלילית, היא ההפחדה שמפניה בא סעיף 192 להגן" (שם בפסקה 8). זהו "המבחן המהותי", אשר אומץ בדעת רוב בעניין ליכטמן לצד מבחן עזר נוסף שהציע כב' השופט ברק, והוא "מבחן השליטה" למאיים על אופן התממשות הסכנה שעליה הוא מתריע (שם, וכן פסקה 5 לפסק דינו של כב' השופט ברק). בנוסף, עמד כב' השופט ברק על כך, שהיסוד הנפשי בעבירת האיומים שהיא עבירה התנהגותית, דורש קיומה של מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, להתממשות השאיפה או התוצאה של הפחדה או הקנטה (שם, פסקה 3).

16. בהקשר זה, מן הראוי להפנות ל"מבחן ההקשר" שהציע כב' השופט הנדל בע"פ 6368/09 זקן נ' מ"י (מיום 12.7.2020) (עניין זקן) (פסקה 7 לפסק דינו שניתן פה אחד) :

"על-פי המבחן המוצע יש לשאול שלוש שאלות: האחת, מה אמר. השנייה, מי אמר. השלישית, מדוע אמר. מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. כמובן ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה – אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים – מה, מי ומדוע – על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום. במובן זה, המבחנים הינם משולבים" (ההדגשות במקור).

17. ברע"פ 8736/15 בר נ' מ"י (מיום 17.1.2018) (עניין בר) עמדה כב' השופטת ברק-ארז בהרחבה על טיבה של עבירת האיומים וציינה כך :

"את שאלת קיומו של האיום יש לבחון לפי אמת-מידה אובייקטיבית, דהיינו אם יש בדברים בכדי להטיל אימה בלבו של אדם מן הישוב בהתחשב בנסיבות האיום. מאפיין נוסף של עבירת האיומים הוא שעבירה זו מגבילה את חופש הביטוי. סיווגו של ביטוי כ'איום' מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן. על-כן, ככל שיינתן פירוש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

רחב יותר למושג האיום, כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר" (ההדגשה הוספה) (עניין בר, פסקה 22).

18. יישום ההלכות האמורות על נסיבות מקרנו מחייבות לדעתי את המסקנה, כי כלל העובדות המתוארות בכתב האישום לרבות אמרתו של הנאשם שאינה מוכחשת ביחס לבנה של המתלוננת, אינן יכולות להוות "בסיס נאות" (כלשון עניין אלוביץ' לעיל) להרשעת הנאשם בעבירת האיומים המיוחסת לו.

19. **ראשית**, אין מחלוקת כי הדברים שצוינו בסעיף 3 לפרק העובדות, נאמרו **בדקה 26** לסרטון שפרסם הנאשם בחשבון הפייסבוק שלו, **שארך 41** דעות "בהן פרט את דעותיו הפוליטיות" (סעיף 1 לפרק העובדות). מכאן, שאין חולק כי הדברים נאמרו **בהקשר של הבעת דעה פוליטית**, שברגיל, חוסה תחת חופש הביטוי, שהיא זכות חוקתית על-חוקית שהוכרה בפסיקה עוד טרם כינון חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. ראו למשל: דנ"פ 7383/08 **אונגרפלד נ' מ"י** (מיום 11.7.2011) בפסקה 7 לפסק-דינו של כב' השופט ריבלין.

במה דברים אמורים? אין חולק, כעולה מסעיף 6 לחלק הכללי לכתב האישום, כי הנאשם וגבי לב בעלי היכרות מוקדמת והם פעילים במחנה הפוליטי התומך בראש הממשלה מר נתניהו. אין חולק, כי פרסומיה של גבי לב ביחס לבנה של המתלוננת, אירעו על רקע הפגנה פוליטית בה השתתפה גבי לב מול ביתה של המתלוננת, כעולה מסעיפים 2 – 5 לחלק הכללי של כתב האישום. אין גם חולק, כי דבריו של הנאשם שצוטטו בסעיף 3 לחלק העובדות בכתב האישום, נוגעים ישירות לטענותיה של גבי לב יחס לאכיפה מפלה, לכאורה, כלפי בנה של המתלוננת – טענות שגבי לב עצמה חזרה בה מהן והסירה את הפרסומים בעניין, כעולה מסעיפים 4 ו-5 לחלק הכללי של כתב האישום.

משמעות הדבר היא, שהדברים נאמרו באופן מובהק מתוך הקשר של הבעת דעה פוליטית, כאשר חלק הארי של הסרטון (שארך 41 דקות), כלל לא עסק בעניין זה, ומכאן שהדברים שנאמרו, על-פי בחינה 'כמותית' שלהם, מהווים קומץ בלבד מתוך כלל הסרטון. הדברים נכתבים על-סמך המתואר בכתב האישום, המשקף את שיטת המאשימה.

20. **שנית**, ומשזוהי זוויית הראיה, יש לבכר את עקרון חופש הביטוי על-פני עקרונות מוגנים אחרים, כגון שלוות נפשו של האדם (אחד הערכים המוגנים בעבירת האיומים), ומכאן שעל המעשה או ההתבטאות להיות מאיימים באופן מובהק – כזה שיחצה את הרף הפלילי. אלא שאין זה המקרה שלפנינו (דברי כב' השופטת ברק-ארז שצוטטו לעיל בעניין בר).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

21. **שלישית**, יישום "מבחן ההקשר" שטבע כב' השופט הנדל **בעניין זקן**, מלמד כי גם לשיטת המאשימה, לא יכולה להתקיים בענייננו עבירת האיומים:

א. **מה אמר הנאשם?** הנאשם שאל היכן בנה של המתלוננת, "שתגלה" היכן הוא ולאן נעלם. לאחר מכן אמר "אנחנו מחפשים אותך... בוא תגיד לנו מה הבעיה" (סעיף 3 לפרק העובדות בכתב האישום). יישום מבחני הפסיקה ובמיוחד "מבחן המהות" שנקבע **בעניין ליכטמן** מוביל למסקנה, כי מדובר ב"הפחדה קונסטרוקטיבית" שניתן לפרשה בקלות רבה כקריאת תיגר על בנה של המתלוננת, כאשר הנאשם מתגרה בו לבוא ולמסור את גרסתו לטענות שהעלתה נגדו גב' לב. מכאן שאין בדברים על פניהם את הרכיב "שלא כדין". במצב דברים כזה, כשמדובר בפרשנות סבירה ואפשרית הפועלת לטובת הנאשם, אף על פניו של כתב האישום, כשהאמרה אינה מוכחשת, הדבר פועל לזכות הנאשם מכוח סעיף 34כא לחוק העונשין הקובע, כי "ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע העניין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות הפלילית לפי אותו דין". מפנה בהקשר זה **לעניין בר**, בסעיף 43 לפסק-דינה של כב' השופטת ברק ארז.

ב. **מי אמר?** מעובדות כתב האישום עליהן אין חולק, הנאשם הוא **פעיל פוליטי** הנוהג להפגין למען ראש הממשלה מר נתניהו וכנגד ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. היבט זה מעצים את היות האמירות חלק מדעתו הפוליטית של הנאשם הכוללת גם ביקורת על רשויות התביעה, ביקורת שהיא חלק מהותי מחופש הביטוי במדינה דמוקרטית.

ג. **מדוע אמר?** גם כאן ההקשר ברור כשמש מעובדות כתב האישום שאין שנויות במחלוקת – הנאשם העניק "רוח גבית" לטענותיה של גב' לב (**מהן חזרה במסגרת הליכים משפטיים**) ביחס לאכיפה בררנית ומפלה לכאורה כלפי בנה של המתלוננת, כחלק מן המחאה נגד המתלוננת בשל תפקידה כראש צוות התביעה בחלק מהתיקים המתנהלים נגד ראש הממשלה.

ד. סיכומה של נקודה זו הוא, כי ההקשר הפוליטי שבו נאמרו הדברים עולה וגלוי על פניו של כתב האישום, שלגבי עובדותיו אין מחלוקת בין הצדדים.

22. **רביעית**, אף יישומו של מבחן העזר שקבע כב' השופט ברק **בעניין ליכטמן** – "מבחן השליטה" – מלמד כי הוא אינו מתקיים בענייננו. הנאשם הביע את דעתו הפוליטית במסגרת סרטון בן 41 דקות, והתייחס במשך זמן קצר בדקה ה-26 למתלוננת ולבנה, וטען כי "אנחנו מחפשים אותך". גם בהנחה שדיבר בשם פעילים פוליטיים נוספים, איזו שליטה או יכולת יש לנאשם "למצוא" את בנה של המתלוננת או לאלצו להיחשף בניגוד לרצונו? קשה לדמיין היבט מעשי לדבריו המתגרים של הנאשם כלפי בנה של המתלוננת, מלבד עצם הרצון לאומרם ולהפיצם, ובוודאי שבנוסח הנוכחי, יש קושי ממש לבסס "רמה גבוהה של הסתברות" למימוש "האיום".

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18819-02-23 מדינת ישראל נ' בן יהודה

תיק חיצוני: 546009/2022

סיכומם של דברים

23. נוכח כל האמור לעיל, סברתי שכתב האישום בנוסחו אינו מגלה עבירה, וכי מוטב היה לולא היה מוגש כלל, נוכח הרגישות הטבעית העולה מהתבטאויות שבעיקרן ובמהותן הן פוליטיות.

24. **בנסיבות אלו, סברתי שהסעד הראוי לתתו לנאשם, הוא ביטולו של כתב האישום, וכך אני מורה.**

25. בשולי הדברים אציין, כי לא היה מקום שהתביעה תצרף לטיעוניה את פסיקות בתי המשפט בעניינה של הגב' לב. זאת משום שהחלטה זו עניינה בטענה מקדמית הנוגעת לאופן ניסוחו של כתב האישום. ככזו, על בית המשפט להסתמך אך ורק על טענות משפטיות ועל נוסח כתב האישום, כפי שעשיתי, ולא על כל חומר ראיתי אחר. ממילא, קביעותיהן של ערכאות בהליך אזרחי, שונות במהותן מקביעותיהן של ערכאות בהליך פלילי, על כל המשתמע מכך, וזוהי סיבה נוספת מדוע לא היה מקום להגיש את אותן פסיקות.

26. **מורה על ביטול הדין הקבוע ליום 10.10.2023.**

27. נוכח התוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי מקום לדון בטענות הנוספות שהועלו.

המזכירות תשלח לצדדים.

ניתנה היום, י"ח תשרי תשפ"ד, 03 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.

דוד שאול גבאי ריכטר, שופט

